

אורי שכנר

בבית האמנים ירושלים

כאשר אתה רואה הבונה - לא יצא מתחת ידו בית עד שקדם ציורו בנפשו. - ר' יהודה הלוי, ספר הכוזרי, ד', כ"ה

אורי שכנר מספר שמסעו אל הציור החל בתיווכה של המוסיקה. "אני מלחין את הציור ורואה מוסיקה, צריך רק להקשיב!". זהו מסע שראשיתו בבניית תחביר קאמרי חף מסימבוליזם ואחריתו בחוף מבטחים, שפשט מעליו את משאו של נרטיב, או שמא מסרב לו. הפרטיטורה, המתמצתת במבנה מינימליסטי של משטחי צבע ספורים, משמשת אותו כלקסיקון מינורי אך רוט לפענוח הקומפוזיציה הציורית. צמצומה של הקומפוזיציה למינימליזם כמעט סגפני, קל וחומר קידודם של מושאיה - הדמות, הנוף והמרחב - לכדי שפה ויזואלית אחידה, המהפכת לסירוגין בין הגשמי לסמוי, מסייעים בידו לכנס את הפיזי ואת הפואטי למקשה אחת. בתוך טווח מצומצם של מופעים עשוי, לפיכך, משטח מונוכרומטי נתון לשמש כדימוי לכר אחו בעבודה אחת וכדופן אדריכלית של חלל ביתי באחרת, כשרק קווי מתאר ספורים, החוצים את הקומפוזיציה המישורית לאורכה ולרוחבה, הם המגדירים בתורם את הווייתו של המרחב ואת

היחסים בין מרכיביו. לנוכח השטחים, הנדמים לעתים כאינסופיים, ואולי כחלק אינטגרלי מהם, מבליחות דמויותיו של שכנר כהרף עין ומשייטות בריק הציורי. הדמויות המונוליתיות, המנוסחות אף הן באמצעות יריעות צבע דו-ממדיות, משוללות אפיון מגדרי או כל סממן זהות אחר, מה שעשוי לרמז על זיקתן לאוניברסלי, ובד בבד - על החבו, שאלמלא הוסתר, אפשר שכלל לא היינו נדרשים אליו. כך או כך, בדומה למוטיבים אחרים בציוריו, הדמויות משמשות כפני שטח: כמיפוי שמהותו לשמש מעטפת גרידא לנפח מרומז. בקשתו של שכנר להאזין לציור תקפה עבורו כאמצעי לתהליך היצירה ובה בעת - כהנחיה למבקר-האקראי לאופן שבו עליהו לצפות במוגמר ולהקשיב לו. הפרקסיס לדידו לא יתאפשר אלמלא קיומה של אידיאה, שתעמוד בבסיס היצירה, כתנאי וכחומר גלם למימושה. יתרה מכך, חזרה על העקבות, שרישומן קדם בנפשו, מולידה לא פעם נדבך נוסף של הבנה, של ביקורת, של פרשנות ותובנות חדשות, שאמנם ממוקמות בנקודת זמן עכשווית, אך נטועות תמיד בהתרחשויות עבר.

אוצרת שלומית ברזיר

Uri Shechner

at the Jerusalem Artists' House

Uri Shechner says that his journey to painting was set in motion with the mediation of music. "I compose the painting and see music; all you have to do is listen!" It is a journey that begins with the construction of a modest "chamber" syntax devoid of symbolism, and concludes in a safe haven, which has stripped itself of, or possibly rejected, the burden of narrative. Encapsulated in a minimalist structure of few color surfaces, the score serves him as a minor, but eloquent lexicon with which to decipher the pictorial composition. The composition's reduction to a near ascetic minimalism, let alone the encryption of its subjects—figure, landscape, and space—into a uniform visual language which alternates between the corporeal and the covert, facilitate the fusion between the physical and the poetic. Thus, within a limited range of manifestations, a given monochromatic surface may function as an image of a meadow in one work, and as an architectural wall in a domestic space in another, with only a few lines, crossing the planar composition along its length and breadth, in turn defining the essence of the space and the interrelations among its component elements. In view of the often endless-looking surfaces, perhaps as an integral part of

them, Shechner's figures flicker momentarily, sailing through the painterly void. The monolithic figures, likewise formulated with two-dimensional color fields, lack gender characterization or any other identity marker, perhaps alluding to their affinity with the universal, and at the same time—to the covert, which might have gone unnoticed, had it not been hidden. Either way, like other motifs in his paintings, the figures serve as surfaces; as a mapping intended to serve as a mere shell for an implied volume. Shechner's request to listen to the painting applies to himself as a tool in the creative process, and at the same time—as a cue to the random visitor on how s/he should view and listen to the finished work. The praxis would not be possible for him without the existence of an underlying idea at the core of the work, which functions as a precondition and as raw material for its realization. Moreover, retracing the signs, which he previously imagined in his mind, often gives rise to an added layer of understanding, criticism, interpretation, and new insights, which are closely linked to the present, yet always rooted in past events.

Shlomit Breuer

